

det, at Gennemsnitsindtægten for hver Skatteyder stadig er falden. Det synes jeg taler i høj Grad i Favør af min Betragtning og ikke Spor for det ærede Medlems. I Øjeblikket have vi ikke mere end Penge til at dække den ordinære Forøgelse, Militærlovene have foraarsaget, og intet til Forrentning, endnu mindre til Afdrag. Det er det faktiske Forhold. Ud fra min mere nøgterne Betragtning bryder jeg mig ikke om Fremtiden. Det ærede Medlem lever i Fremtiden, og han gør det paa en Maade, som jeg synes ikke er heldig for en Finansminister. Han tænker paa, hvad der vil ske i 1918—19—20. Alt det vedkommer os ikke i dette Øjeblik.

Hvem der har Skylden for, hvordan vi sidde i det, kan man strides om.

Den ærværdige Kirkefader fra Hillerød (Dinesen) siger, at vi have alle Skyld. Det er naturligvis smukt og rigtigt, ingen tør fralægge sig Skyld, men paa den anden Side maa Regeringen altid være den Magt, der har Ansvaret. Nu siger det ærede Medlem fra Æbeltoft, at den daværende Opposition stillede endnu større Krav, vilde gaa til endnu større Udgifter, end Regeringen vilde gaa med til . . . (N. Neergaard: Og Regeringen advarede derimod!) . . . og Regeringen advarede derimod, siger det ærede Medlem. Men det faktiske Forhold er dog, at til Trods for, at Regeringen ikke fulgte Oppositionens Krav, men advarede derimod i smukke og pædagogiske Ord, er dog Stillingen denne, at Finanserne svigte. Altsaa, alle Regeringens Bestræbelser, hvor smukke de saa vare, frugtede ikke. Det ærede Medlem talte om Lønningslovene og sagde, at det var dog saa store Beløb, at man burde have skaffet særlige Indtægter til Veje i den Anledning. Ja, men den Gang var der ingen, der tænkte paa at skaffe Indtægter til Veje, i alt Fald ikke Indtægter, der helt dækkede Udgifterne ved Lønningslovene, og den, der foreslog disse Lønningslove, var dog netop Vilhelm Lassen. Han mente, at man godt kunde komme ud af det uden særlige Indtægter. En æret Kollega viser mig nu det Sted, hvor Vilhelm Lassen forelægger Lovforslaget om Bankgarantien og taler om, at det var godt, at vi havde den stærke Statskasse, saa at selv om ogsaa Bankgarantien skulde kræve alle de 10 Mill., havde vi en Statskasse, der meget vel kunde opfylde et saadant Krav. Jeg maa sige, at det er klart, at Statskassen kan skaffe 10 Mill., men det vilde i Øjeblikket ikke være en lystig Ting,

hvis vi skulde skaffe disse 6—7 Mill. mere, end Bankgarantien allerede kontant beløber sig til ved den Dækning, vi have maattet yde til Nationalbanken for det Laan, den har optaget.

Altsaa, om Skylden er det vanskeligt at strides, men jeg antager, at det ærede Medlem vil ikke i og for sig bestride den Teori, at den største Skyld maa altid ligge der, hvor Førelsen og Myndigheden ere, og at det maa være en Regerings ufravigelige Pligt at stille sig saaledes, at der paa dette Punkt ikke kan rejses begrundede Beprovelser mod den for, at Indtægter og Udgifter ikke dække hinanden. Saaledes har man ikke stillet sig i de tidligere Aar, og det forekommer mig, at man med Hensyn til Fremtiden har stillet sig uforansvarlig sangvinsk, hvad desværre Faktum udvise. I alt Fald kan det ærede Medlem ikke komme bort fra, at det Finansaar, vi nu sidde i, vil udvise et regnskabsmæssigt Underskud af 43 Mill. — det er det ærede Medlems Finanslov, der kommer til at udvise dette Resultat —, og at næste Aar vil udvise et Underskud, som jeg ikke skal vove at anslaa med Sikkerhed, men som trods alle Besparelser vil blive meget stort.

Hvor vanskeligt er det ikke at spare, hvor alle kræve det af andre og ingen af sig selv! Med den ringe Erfaring, jeg har som Finansminister, møder der mig hver Dag nye Krav, som synes mig akkurat lige saa vel begrundede som de tidligere, og det er mig ikke muligt at skelne mellem, hvorfor man ikke lige saa godt kan gøre det ene som det andet. Man vil altsaa meget vanskeligt komme til store Besparelser i Øjeblikket, naar man ikke tager Skeen i en anden Haand, det vil sige fastslaar, at vi overhovedet ikke maa udgive mere end vore Indtægter. Det er en Regel, som mange forsefnede Mennesker følge i det private Liv, og de, som ikke følge denne Regel, komme i Almindelighed meget slet fra det. Jeg tror, at ogsaa en Stat, som ikke følger denne simple Regel, kommer slet fra det. Hvis man virkelig kunde — jeg deler ganske det ærede Medlems Ønske om Besparelser — skabe en saadan Stemning her i Salen, at man slog fast: Vi ville ikke i de nærmest kommende Aar udgive mere, end Indtægterne tillade, og ikke lade Udgiften overskride Indtægten, vilde vi meget hurtigt faa Statens Finanser paa ret Køl. Men jeg indrømmer det ærede Medlem, at netop de store militære Love gøre dette overordentlig vanskeligt.